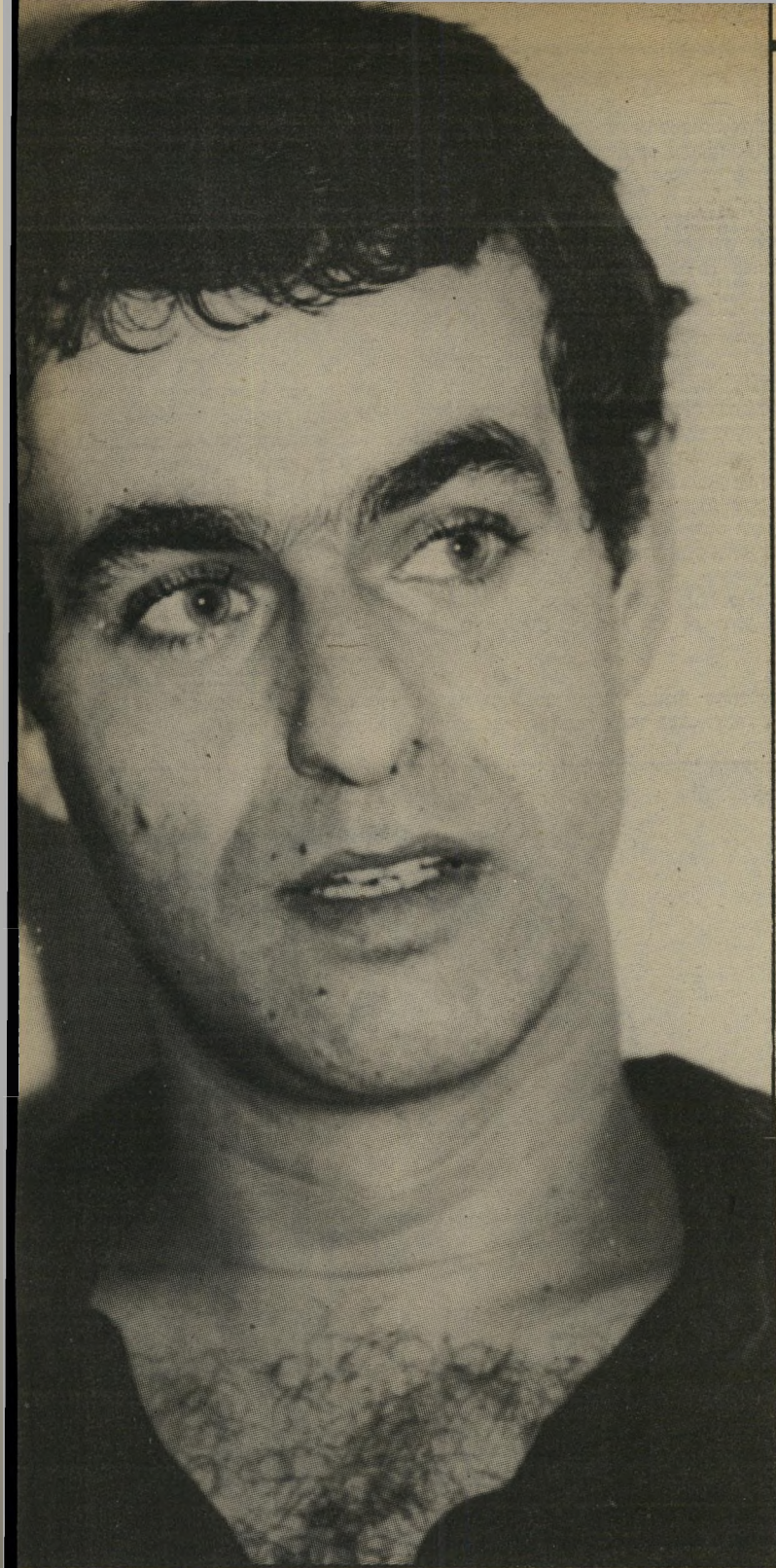

רמי גיבעוני, צנחן מכובשי צידון.

הגיע למילחמה כשדיעותיו ימניות קיצוניות.

המילחמה שינתה אותו מן הקצה אל

הקצה, הוא מסרב לשרת במילואים

ומכריז טוענים שהוא לקה בהלם-קרב

לפני שפגשתי את רמי גבעוני ידעתי כי הוא צנחן שבכיבוש צידון לקה בהלם-קרב. כששאלתי במה מתבטא ההלם, אמרו לי: האיש היה יותר ימני משרון כשגוייס למילחמה, כעת הוא יותר שמאלי מגדי אלגזי. רמי, יליד רחובות, היה שותף עם אחיו במיפעל משגשג למוצרי-עור. אחרי המילחמה נסע לחו"ל. כשחזר, עזב את המיפעל המשגשג והחל כותב ומשמיע דיעות "מוזרות".

מאת

שרית ישי

רמי מתגורר עם שותף בדירה שכורה ומטופחת מאוד בצמון תל-אביב. קשה לו להתבטא. לא אחת יש לכוון אותו, כדי להחזירו אל הנושא שממנו סטה. שאלתי אותו אם לקה בהלם-קרב. הוא אמר לי שמעולם לא לקה בהלם-קרב, שלא נשלח לטפול ושלא אושפז. יש כאלה, אמר, שרואים בהתנהגותי העכשווית נבדיות העכשוויות - הלם. אינני רופאה-פסיכיאטרית ולא עלי לקבוע אם העובדה שגבעוני שינה דיעותיו ואת

לפרסם את הראיון. לבסוף החלטתי לפרסם אותו. לא מפני שהמרוואין, שדעותיו היו לאומניות קיצוניות מסרב, בעיקבות מילחמת הלבנון, לשרת בצה"ל כל עוד הצבא יושב בלבנון. אלא מפני שהמילחמה הזו עשתה שמות בנפשותיהם של אנשים רבים בארץ. נפשו של רמי גבעוני היא רק אחת מקורבנות המילחמה. מלבדו מסתובבים בארץ נפגעים רבים אחרים. הם לא אושפזו בבתי-החולים, הם גם לא נפלו בקרב. אולם הפגיעה בהם, שאינה נראית לעין, תיתן אותותיה, כפי שאומר גבעוני, בעתיד.

■ ■ ■

● איסה תפסה אותך המילחמה?

במושב בית-עובר. קיבלתי צו, יצאתי לבסיס ומשם לקחו אותנו לכיבוש הרחוב הראשי בצידון. בדרך התעכבנו בצור, אחרי שמחלקה שהגיעה לפנינו אכלה אותה חזק.

● מתי ואיך, התחיל הכיסור שלך?

במילחמה עצמה לא קרה דבר מסוים, שאני יכול לשים עליו את האצבע. מילחמה זה צפיפות של דברים. אם אני מתייחס לשינוי הכיוון שחל אצלי במישור הפוליטי, אני לא יכול להגיד שהשינוי בא כתוצאה מהלם.

● מה, אם כך, גרם לשינוי?

אם אני

משוגע,

הנורמליים אינם

מוצאים חן בעיני!

אורחות חייו מהקצה אל הקצה היא תוצאה של הלם. כל מה שאני יודעת הוא, שהמילחמה הארוכה הזו בלבנון השפיעה על אנשים בצורה קשה. וההשפעה באה לידי ביטוי בצורות שונות. אצל גבעוני זה מתבטא גם בחשדנות. הוא הקליט את כל שיחתנו, בלי ידיעתי, ודרש לראות את הראיון לפני פירסומי. בדרך-כלל אינני מסרבת לבקשה כזו, אך הפעם סירבתי מפני שחששתי שאם אראה לו את הראיון, אהיה עסוקה כל הלילה בתיקונים ובשיחות עם רמי גבעוני.

אחרי השיחה עם האיש, שקלתי רבות אם

ההיתקלות עם הפלסטינים, אנשים החיים את חיי היום-יום שלהם, כאלה שלקחו אותנו מדירה לדירה ואמרו - פה גר מחבל ושם גר מחבל. אנשים כמוני וכמוך שחיים שם, ושאני בטוח, שאילו היתה להם הברירה - להשיך לחיות את חיי השיגרה שלהם, או להיקלע למילחמה הארוכה, היו בוחרים בשיגרה.

● המיפגש עם הפלסטינים גרם לך זעזוע?

הדבר שגרם לי זעזוע, היה שאני מגיע ללבנון עם נשק, כשמי ששולח אותי לשם היה בעבר הרחוק שלו מפקד מחתרת, ואני בא ועושה במקום הרס במוזכרים הכי קשים, כאשר ביני ובין

אותם אנשים שחיים שם, אין שינאה במובן הראשוני של אני שונא אותך ואתה שונא אותי. ● באת אל המילחמה באדם ימני בדיו-עורתי ובאדם ימני האמנות שהמילחמה נועדה להגן על גבולותיה של מדינת ישראל. מתי הפסקת להאמין בכך?

כאדם ימני הגעתי למילחמה, כמי שמשוכנע ושמסוגל לשכנע בצידקת המילחמה. הולכתי שולל עלי-ידי אמצעי-התיקשורת ועל-ידי הסגנון של השילטון. הלכתי עם העדר. כך הגעתי למילחמה.

● ומה קרה לך?

אולי בצידון הבנתי שאילו הייתי גדל בצידון,

הייתי נלחם באמונה מלאה נגד ישראל, ואי גרלתי באווירת מתנהד-פליטים, הייתי גו כמחבל. קשה לי להצביע ולומר - זה שינה את הראש או משהו אחר שינה לי את הראש. א יכול, באופן כללי להגיד שהמילחמה בכללות או אולי אותה שיחה שבה הייתי נוכח - שין בין אשה וחייל שלנו, היא ששינתה לי את הראש

● מה היה באותה שיחה? אשה מבוגרת ניגשה לאחר מהחברה ושאל בערבית אם הוא ראה את הבן שלה. החייל שז אותה: "הבן שלך מחבל?" האשה אמרה לו: "אבל לא מחבל גדול, מחבל קטן". החייל צץ ושאל אותה מה זאת אומרת מחבל קטן, וה